

15 e trefaldighet

Psalmer: L189, Ps 42-43, L174, L202, L193

Texter: Neh 9:12-21, Apg 20:25-35, Matt 6:31-34

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen

Apg 25-35

Och nu vet jag att ni aldrig mer kommer att se mitt ansikte, alla ni som jag har gått omkring hos och predikat riket för. **26** Därför betygar jag i dag för er att jag inte är skyldig till någons blod, **27** för jag har inte tvekat att förkunna för er hela Guds vilja och plan.

28 Ge akt på er själva och hela den hjord där den helige Ande har satt er som ledare, till att vara herdar för Guds församling som han har köpt med sitt eget blod. **29** Jag vet att när jag lämnat er ska rovlystna vargar tränga in bland er, och de kommer inte att skona hjorden. **30** Ja, bland er själva ska män träda fram som förvränger sanningen för att dra över lärjungarna på sin sida. **31** Var därför vakna och kom ihåg att jag i tre års tid, natt och dag, aldrig har slutat förmana var och en av er under tårar. **32** Och nu överlämnar jag er åt Gud och hans nåderika ord, som har makt att bygga upp er och ge er arvet bland alla som helgats. **33** Silver eller guld eller kläder har jag inte begärt av någon. **34** Ni vet själva att dessa händer har sört för mina egna och mina följeslagares behov. **35** I allt har jag visat er att man så ska arbeta och ta hand om de svaga och komma ihåg de ord som Herren Jesus själv har sagt: Det är saligare att ge än att ta." **36** När Paulus hade sagt detta, böjde han knä och bad tillsammans med dem alla. **37** De brast alla i gråt och omfamnade Paulus och kysste honom. **38** Det som smärtade dem mest var att han sagt att de aldrig skulle se hans ansikte mer. Så följde de honom till skeppet.

Herre, hjälp oss gömma ditt ord i våra hjärtan och begrunda det. Amen

I dagens text ur Apostlagärningarn får vi glimta in i en historisk situation fylld med starka känslor, tårar och omfamningar. Det är Paulus avsked till de äldste i Efesus. Scenen utspelar sig inte i Efesus utan i Miletus, dit Paulus kallat pastorerna att möta honom. Paulus *var bunden i anden* att resa till Jerusalem, som han säger i vers 22. Han visste inte vad som skulle möta honom där, men han hade förstått att det handlade om bojor och lidande. Vår text börjar med att Paulus uttrycker en personlig åsikt utifrån de varningar han fått. Han trodde inte att de äldste i Efesus skulle få se hans ansikte igen, så man förstår det känslolösa avskedet – att de alla föll i gråt och omfamnade Paulus och kysste honom och sedan följde honom till skeppet. Men det var en personlig åsikt han yttrade som troligtvis var felaktig. Det var riktigt att bojor och lidande väntade honom men Paulus blev frigiven efter sin första

fångenskap i Rom och enligt 2:a Timoteusbrevet som Paulus skrev från sin andra fångenskap hade han i alla fall fått tillfälle att återigen besöka Miletus, den plats där han nu tog avsked av de äldste i Efesus.

Paulus avsked var ett sista angeläget budskap till de äldste i Efesus som nu skulle få fortsätta sitt arbete utan support av Paulus personliga närvaro. Därför är Paulus ord direkt tillämpliga på pastorer i kyrkan men också till viss del på alla kristna. För även om man inte är kallad till det offentliga ämbetet i kyrkan har man ett visst ansvar för sina bröder och systrar i tron, familj och vänner. Paulus avsked innehåller både lag och evangelium, krav och tröst.

När Paulus säger ”jag är inte skyldig till någons blod” träffar det hårt i samvetet. När Paulus säger så menar han att han inte är skuld till att någon enda går mot evig död därför att han missat att förkunna hela Guds vilja och plan för dem. Och frågan uppkommer ”vad har jag missat”. Hela Guds vilja och plan för alla människor är att de ska omvända sig och tro på vår Herre Jesus. Det är vad hela Bibeln fokuserar på och det är också syftet med vårt tjänst i Guds rike. Den som lägger något till eller drar något bort ifrån Guds lag eller Guds evangelium förkunnar inte hela Guds vilja och plan utan försöker ändra på den. Att säga mer eller mindre än vad Guds ord säger kan göra en pastor skyldig till någons blod, alltså bli orsak till att någon går mot evig död. Men även om man inte är kallad till pastor och herde har man ett visst ansvar för sina medmänniskor - att ge skäl för sin tro. Det finns lik starka ord för hur angeläget alla kristnas vittnesbörd är, exempelvis Matt 10:32,33: *Den som bekänner mig inför människorna ska också jag bekänna inför min Far i himlen. Men den som förnekar mig inför människorna ska också jag förneka inför min Far i himlen.* På ett annat ställe heter det: *Men vi har samma trons Ande som i skriftordet: Jag tror, därför talar jag. Även vi tror, och därför talar vi.* (2 Kor 4:13) Därför ska det inte finnas några tysta kristna, oavsett om de är pastorer eller lekmän, utan där tron finns där ska också vittnesbördet om Kristus ljuda så att människor får veta hela Guds vilja och plan.

Herdar arbetar med att ta hand om hjorden, föra den till vatten och bete, skydda och försvara den. Paulus använde den bilden i sitt avsked till pastorerna. Den helige Ande hade genom församlingen kallat de äldste för det syftet, för att ge församlingen andlig näring, och skydda och försvara dem. Han manade dem och sa: *Ge akt på er själva och hela den hjord där den helige Ande har satt er som ledare, till att vara herdar för Guds församling som han har köpt med sitt eget blod.*

Kom ihåg det uttryck Paulus här använder för det är ett kraftfullt ordval som lär oss vem Jesus är. Paulus talar om *Guds blod* när han säger: *till att vara herdar för Guds församling som han har köpt med sitt eget blod.* Det påminner oss om inledningen till Johannes evangelium. Gud blev människa. Men det innebär inte att han upphörde att vara Gud. Han är gudamänniskan. Jesus är Gud och människa i en person. Det

Människosonen gör, det gör Gud. När Jesus utgöt sitt blod blev Guds blod utgjutet. När Gud köpte församlingen gjorde han det med sitt eget blod.

De rovlystna vargar Paulus varnar för är falska profeter och lärare. Ingen kyrka kan vara sorglös eller naiv när det gäller den hotbilden. Vargar dödar får. Falska lärare dödar pånyttfödda själar. De skedde i Efesus redan under Paulus livstid och än värre skulle det bli. Paulus skriver så här i 1 Tim 1:3-4: *Som jag uppmanade dig redan när jag var på väg mot Makedonien, vill jag att du stannar i Efesos och förmanar vissa där att inte förkunna falska läror eller ägna sig åt myter och ändlösa släktingar. Sådant leder till strider och tjänar inte Guds frälsningsplan genom tron.*

Tron blir hotad inte bara utifrån av personer som argumenterar mot Bibelns undervisning och säger att den är felaktig och skadlig. Ett ännu lömskare hot kommer från personer inom kyrkan som inte öppet argumenterar mot Bibeln utan istället förvränger undervisningen. De använder bibliska ord och uttryck men lägger in en annan betydelse. Deras syfte är inte att förkunna hela Guds plan och vilja för att människor ska bli frälsta utan att själva bli accepterade och få lojala följeslagare för att sedan kunna ta över och råda i kyrkan. Det mönstret ser vi upprepas i alla kyrkor som avfaller från den rätta bekännelsen: först ger de plats och acceptans till främmande föreställningar, som sedan upphöjs till kyrkans lära.

Vad kunde då hjälpa de äldste att förbli trogna i sitt arbete och bevara kyrkan från de rovlystna vargarna? Och samma fråga kan vi ställa oss. Vad kan bevara oss så att vi förblir fasta i tron så att vi inte blir ett lätt byte för falska profeter? Ja, det kan endast Gud. Hur gör Gud det? Genom sitt nåderika ord som uppbygger oss – budskapet om Guds nåd för Jesu Kristi skull. Det var kärnan i det budskap Paulus förkunnat och i sitt avsked säger han: *nu överlämnar jag er åt Gud och hans nåderika ord, som har makt att bygga upp er och ge er arvet bland alla som helgats.* Paulus skulle inte längre vara kvar för att hjälpa de äldste och församlingen till framsteg i tron. Men Gud skulle fortsätta bygga upp dem så som han redan gjort medan Paulus var kvar. Samma nåderika ord har makt att bygga upp också oss och ge oss del i alla de välsignelser som Jesus vunnit åt oss. Guds nåderika ord har makt att bevara och helga oss.

Paulus avslutar sitt avsked med att försäkra dem om att han inte utfört arbetet för egen vinning. Och det var väl redan uppenbart för dem. Från Efesus hade Paulus skrivit till församlingen i Korint och förklarat varför han och hans närmaste medarbetare inte hade accepterat någon lön, fast de enligt Guds befallning hade rätt till sådan. Det var för att de inte ville lägga hinder i vägen för evangeliet. Under hela sin tid i Efesus hade han försörjt sig själv och sina närmaste följeslagare med att arbeta som tältmakare. Med tanke på hur mycket tid han lagt ner på församlingen så måste han ha varit mycket uttröttad av allt arbete. (Så när han här påminner de äldste

om att han dag och natt under tre års tid förmanat dem under tårar, så kanske tårarna inte berodde på att Paulus var en speciellt känslös person – för man blir ju lättare gråtmild när man är utkörd och fått för lite sömn. Men det är min reflektion inom parentes.)

Med sitt dubbelarbete hade Paulus visat dem *att man så ska arbeta och ta hand om de svaga och komma ihåg de ord som Herren Jesus själv har sagt: Det är saligare att ge än att ta*. De svaga syftar förmodligen på personer som inte förstått att det är Herrens vilja att de som förkunnar evangelium också ska leva av evangelium. Det skulle ha lagt hinder i vägen för evangeliet om Paulus och hans följeslagare då hade nyttjat sin rätt till lön. Därför var det bättre att avstå från lön och ge dem detta exempel, *att man ska arbeta och ta hand om de svaga och komma ihåg de ord som Herren Jesus själv har sagt: Det är saligare att ge än att ta*. Det citatet finns ingenstans i evangelierna men vi kan vara säkra på att Jesus sagt så därför att så står det här.

När allt var sagt så att de med gott samvete kunde ta avsked för att aldrig mer träffas så föll de ner på knä för att lägga fram all sin omsorg om varandra inför Guds tron. Så är det för oss också när vi tar avsked, speciellt om vi vet att vi inte kommer att ses igen på den här sidan graven. När allt är sagt kan vi bara ta vår omsorg om varandra inför Guds tron. Amen.

Låt oss be!

Käre Herre Jesus, som med ditt blod köpt oss åt Gud. Uppbygg oss genom nådens ord och gör oss till trogna tjänare så att vi med gott samvete kan ta avsked när det blir dags för oss. Bevara vår kyrka från falsk lära och lär oss leva med varandra så att vi inte lägger hinder i vägen för evangeliet. Ge din kyrka rätta herdar och lärare så att nådens ord fortsatt blir förkunnat. Det ber vi om i Jesu namn, Amen.